

Évközi 7. vasárnap – 2012. február 17. – B év.

Két barátnő bevásárolni ment a városba. Megálltak egy elegáns butik kirakata előtt, s megakadt a szemük egy csodás estélyi ruhán. Egyikük könyörögni kezdett a másiknak. „Mindig is ilyen ruháról álmodoztam! Adj kölcsön 150 eurót hónap végéig! Akkor megadom, de ezt a ruhát most meg kell vennem! Egyszerűen kihagyhatatlan lehetőség!” A barátnője elhúzta a száját, s arra gondolt, hányszor hallotta már ezt az utóbbi években. Igaz, hogy soha nem ekkora összeget, de már sokszor kért tőle kölcsön a másik lány, s eddig soha nem adta meg. Hiába, nagyon felelőtlenül költekeznek! De azért odaadta a kért összeget. És láss csodát! A hónap végén hiánytalanul visszakapta tőle. Eltelt néhány hónap, s egy alkalommal újra együtt mentek bevásárolni. Ezúttal egy nyári ruhát pillantottak meg a kirakatban, s a vásárlási mániában szenvedő barátnő újra könyörögve fordult a társához: „Segíts ki száz euróval! Mindenképp meg kell szereznem ezt a ruhát, de nincs annyi pénz nálam. Ezúttal már a hétvégén megadom.” A barátnője azonban tiltakozni kezdett. „Nem! Ó nem! Múltkor is nagyot csalódtam benned!” „Hogy-hogy, hiszen megadtam a pénzed!” „Hát épp ez az! Már mindenkinek elmondtam, hogy én pénzelek, és te soha nem adod meg a kölcsönkért összegeket! Álmomban sem képzeltem volna, hogy egyszer mégis megteszed! Még egyszer nem akarom kitenni magam ilyen csalódásnak!”

Az embert mindennél jobban lebénihatják a bűnei. Főleg a nagyobb, súlyosabb bűnök, vagy a szokássá, szenvedéllyé vált bűnök nyomják bele a bélyegüket személyiségébe. Nem akarnak elmúlni nyomtalanul. Hányan és hányan szenvednek valamely múltbéli rossz döntésük maradandó következményeitől!

Sokszor azonban más emberek is hozzájárulnak ahhoz, hogy valakit hosszabb távon lebéni a bűn, a múltban elkövetett vétkek súlya. Az emberek, akik nem akarnak megbocsátani, nem akarnak bízni az illető megváltozásában. Egykori igazgatónk a Kecskeméti Piarista Gimnáziumban, Ruppert József tanár úr többek között azért is nagyon tiszteletre méltó a szememben, mert képes volt a kellő büntetés kiszabása és végrehajtása után mintegy „megfelekezni” az elkövetett rosszról. Akár az iskolában, akár a kollégiumban derült ki valami véték egyik diákról, mindig meglehetősen szigorúan járt el, azonban a büntetés után soha nem tért vissza a dologra, nem kategorizálta be a diákot a csínytevése miatt. Sajnos, a legtöbb ember nem ilyen. Mi magunk sem tudunk sokszor ilyenek lenni. Mint a híres regényben, a *Nyomorultakban* Jaber felügyelő Jean Valjeant, úgy nem engedjük szabadulni az embereket a múltjuktól. Lehetséges akkor egyáltalán szabadulni ettől a bénaságtól, lekötöttségtől, amit a bűneink okoznak?

A mai szentírási olvasmányok tanúsága szerint igen. Izaiás által már az Ószövetségben ezt ígéri az Isten népének: „Vétkeidet eltörlöm önmagamért, és bűneidre többé nem emlékezem.” Igen, a büntelen életre már teljesen képtelen ember pusztá irgalomból való megmentéséről van itt szó. Nem saját teljesítményei, jobbá válása, a már megindult megjavulása miatt bocsát meg az Isten, hanem Önmaga miatt, saját szentsége miatt. Persze az ember részéről is kell a bűn, a bűnös állapot felismerése és beismerése, valamint a bocsánatkérés, de nem elengedhetetlen feltétel a saját erőlködésből történő megváltozás, mert ez bizony sokszor nem is lehetséges. Nem képes már rá az ember. Egy ilyen állapotot látunk az evangéliumban szereplő béna tehetetlenségében is. Ő valószínűleg a maga akaratából, de semmiképpen sem a maga erejéből kerül Jézus elé. Teljes egészében ki van szolgáltatva az emberek jóindulatának, akik nem elvetik és magára hagyják, hanem még a tetőt kibontva is meg akarják adni a lehetőséget a megmenekülésére. Még inkább rászorul Isten ingyenes, szabadító, gyógyító kegyelmére, mely nélkül hiábavaló lett volna a barátok erőlködése, segíteni akarása is. Jézus pedig, mielőtt testi bénaságát meggyógyítaná, a lelki megkötöttségtől, a bűn rabságából oldozza fel őt: „Bízzál fiam! Bocsánatot nyertek bűneid!”

Nem reménytelen tehát sem Isten, sem az emberek előtt annak helyzete, akit saját ereje már szinte teljesen elhagyott a bűn és annak következményei elleni küzdelemben. A béna ember hordágyát vivő négy barát vagy rokon magatartása nekünk is példa: nekünk, keresztényeknek különösen is segítenünk kell a szabadulni vágyó embert a megbocsátás készségével, a bizalom ajándékozásával. Nem szabad újabb és újabb köteleket vetnünk a bénaságában vergődőre! Sőt, arra is igyekeznünk kell, hogy odavigyük őt Jézus elé, vagyis az isteni megbocsátás szükségességét és az abban való hitet munkáljuk a bűnös emberben. Ezt is csak akkor tudjuk megtenni, ha előbb tanújelét adjuk az iránta való saját szeretetünknek, ha segítőkészségünket látva már megbízik bennünk.

Természetesen a „béna” is kell, hogy döntést hozzon. Ha saját erejéből nem is tud meggyógyulni, egyértelműen meg kell vallania, hogy beteg, hogy segítségre szorul. Egyértelműen ki kell nyilvánítania akaratát a múlttal való szakításra. Igent kell mondania Jézus Krisztusra és az Ő követésére, és nemet a bűnre, s annak összes körülményeire! Ahogyan Szent Pál írja: az „igen” legyen igen, a „nem” pedig nem!